

במדינה

(המשך מעמוד 36)

לוחית זיהוי בדומה לשוטרים, הקלה עליהם במיוחד הצטיין ביניהם בחור בשם יוחנן אלכסנדרוביץ. במסווה של שמירת חוק היבנה זלה בעיקר נשים, נהדף מה מקום עיתונאי שהיה עד למעשיו. גם אחרי שהתחקר המפגינים מלחבת המזויאגן, ופנו לרחוב הראשי, לא הירפו מהם השוטרים, יחד עם סוללת הניידות הם עקבו אחריהם, התגנשו עימם יצרו כרובקציות שיאפשרו לבסוף להכניס כמה מהמפגינים למכונות המעצרים. אחד ה'נוכחים' שפסק אם השתייך על קבוצת המפגינים, הואשם בהפרעה לשוטרי בי' מילוי תפקידו והוכנס בכוח למכונת קורטנינה משטרתית. הצעיר, יצחק לאור, הוסע מן המקום במהירות, לקול זעקות חברתו שקראה לשוטרים שלא להכות בתוך הניידות.

"לא צריך רישיון". צלם העולם הזה יצטרף אף הוא והוכנס לניידת-המעצרים. עצר אותו מפקד המחוז בכבודו ובעצמו. באשמת... התחזות לעיתונאי. כאשר נשאל הפקד פירסט לסיבת השתוללותם של אנשיו, השיב: "ראית פעם יהודים מת' סורים בלי מכות?" ולגופו של עניין הסביר: "ההפגנה היא ללא רישיון. אנו חייבים לזמור על החוק ולפורז את ה' מתקלה".

דובר מישטרת מחוז תל-אביב, פקד אבינועם נהני, היה מקורי יותר בהודעה שמסר לעיתונות: "היתה נוכחות שקטה של כמה מפגינים שלא גרמו לשום הפרעה ולא הפרו את הסדר. המתקלים התפורו כעבור שעה בשקט. מבלי שהיה צורך להפעיל כוח".

כשנשאל אם היה למפגינים רישיון, הס' ביר כהני ש"אין זה חשוב. הם לא הפריעו לאיש, ולא היו צריכים רישיון לדבר כזה".

דרכי אדם

נישואין בצל הפחד

אחרי שנים של חתונה זמנית,

מגזמת עתה השחקנית בתיה

ברק תפקיד ראשי בהצגה

בשם זה

הוא קירא לה "פליטה ועקרה", והיא מכנה אותו "נכנע שבוי". היא השחקנית בתיה ברק, שנולדה במחנה-פליטים ב' גרמניה ומכנה כך בפי בעלה, שהיה שבוי מפורסם במלחמת יום-הכיפורים, הדי"ר נחום רובין.

בתיה ינחום, החוגגים היום מלאות שלוש וחצי שנים לנישואיהם, החלו את חייה הנישואין שלהם על בסיס של חתונה-זמנית, ממש כשם ההצגה החדשה שבה מככרת בת כעבור בתיה, והרי זה מיקרי בהחלט בלבד, ששם ההצגה חוסף את פתח דרכם המשותפת, שהחלה בהיכרות מיקרית על חוף הים, התיכרות, שהחלה כרומן-בוק סוד ער, הפכה לאחר מיספר חודשים רישמית, כשהודיע נחום להוריו, שזדהמו בתחילה, על נישואיו הקרובים. אביו של נחום הוא רופא-הילדים הנודע פרופסור בן-ציון ורביץ, ואמו היא הציירת פניה ורביץ, שי שמחה על התוספת האמנותית למישפחה. חתונתם של השניים נערכה בהתאם ל' לוח-הזמנים העמוס של בתיה, שהיתה או שחקנית עולה בתיאטרון הקאמרי.

ריצו אחר אישים. בחודשים הראי שונים לנישואיהם כימעט שלא התראו זה עם זה, בגלל עבודתם. בתיה, שכרסה כבר היתה בין שיניה, לא חדלה להופיע, ובדיוק או פרצה המליחמה. עוד קודם-לכן גוייס בעלה, ובשבוע הראשון למליחמה אף לא ידעו מה עלה בגורלו.

בתיה זכורה להורי שבויים רבים בזכות פעילותה באותה עת, ואף שהיתה בחודש האחרון להריונה רדפה מבוקר ועד ערב אחר אישים חשובים, כדי ללקט פירורים מידע לחפש תמונות בעיתונות הורה ל' בשגרירות. היא גייסה מכרים, ואף ניסתה לפעול את השפעתו של גיסה, ח"כ יוסי שריד, והקשיבה במשך שעות לשידורי קול-מאהיר.

בבית הזוג שמורה קטנה מוקלטת, שבה הצליחה בתיה לקלוט את אות-החיים ש' ראשון מבעלה, באמצעות דרישת-שלום ש' שלח מעל גלי-האחר, יותר מאוחר החלו מתפרטמים גם תמונותיו ומעשיו, בכלי-התקשורת בארץ ובעולם.

הוא נודע בפי כל בשם "רופא השבויים", והתפרסם תודות לניתוח הכירורגי הנועז

כלבים שונים

(המשך מעמוד 13)

בנוער הגרמני, אוניסים את הנערה ו' משעבדים את הנער, עד שאלה מתקוממים ורוצחים את מדכאיהם. לקול השואות ה' קהל, עוקי, גרמניה! התפגרי, יהודה! אצל הנאצים לא היו קיימים גוונים של אפור, הגרמנים היו נהדרים, היהודים ו' משרתיהם היו תראדם.

כזהו כריזק, "הכבוד האבוד של קתרינה בלום". אלא שבמקום זיקני-ציון באו זיקני-הימין. שאר העליזה נשארה כפי שהי' תה בימי גבלס.

נערה גרמניה תמימה, עזרת-רביית יפת נפש, נתקלה באידיאליסט גרמני נרדף ומתאבדת בו. השלוחות של שילטון הרשע עוקבים אחריה, עד לחדרי-המיטות שלה. עם שחר באים הקלגסים, הם לבושים כאנשי-המאדים, באפודות ובכובעי-מגן בלתי-אנושיים, יצורים שטניים חסרי פנים. הם פורצים לדירתה, דוחפים אותה בגסות, מפשיטים אותה עירומה כדי ל' רוח בה חפץ גוררים אתה לחקירה. זיגפריד הצעיר — שמו לודוויג בסרט — נמלט בעזרתה מפני הקלגסים.

עיקר הסרט מוקדש לפעולת העיתון המישטרה משרתת אותו ומוסרת לו את פרטי חקירתה של קתרינה התמימה. העיר תון מתאר אותה כזונה קומניסטית. ה' אידיאליסט מתואר כמיפלצת אנארכיסטית מגואלת-בדם, מהפכן ושוודי-בנק. העיתון נאי הרשע פורץ אל מיטת-חוליה של אימה הגוססת של קתרינה, וגורם למותה. הוא משקר, מרמה, גונב. בסוף הוא בא אל קתרינה ומציע לה להתמסר לו. היא מוציאה אותו להורג, כדור אחרי כדור, לקול צהלת הצופים.

במרתף בית-הסוהר נפגשים קתרינה ואהוב-ליבה, בסוף: קאריקטורה של הלווייה, שבה שם הווינרין בד כפי אילי העיתונות האמזריס-ממות נעטות על חופשי-העיתונות, הדמוקרטיה ושאר האמזרים של שילטון-הדי' כוי הכורגני.

פרימיטיביות הגסה של המלאי ו' כה כולה כימעט לא תיאמן. אין כימ' עט כלי מן הסוגא של יוון גבלס אשר מייצרי סרט-הסתה זה לא השתמשו בו. הגיבור הוא טהור מטהור. אין הוא טרוי ריסט משליר-פציות, חלילה, אלא סרבן מלחמה המתנגד לאלמות, עריק שלקח עימו את קופת-הגודו. אין הוא יכול לה' זיק לבובי. הגיבורה אמנם לקחה מגבר מתת בשווי 30 אלף לירות, אבל היא תמה כגיבורה של ריכארד ואגנר.

העיתונאי הוא חלאת המין האנושי. אין מעשה שפל שאינו מסוגל לו. כשמוחו הפרורסי אינו עסוק בהמצאת שקרים נתי עבים לפירסום בעמוד הראשון, הוא מציע הצעות מיניות מגוננות לכל הנקרות ב' דרכו. הוא בעל שערות שחורות (שימו לב!), חזות אוריינטלית מובהקת, צחוק ציני ומושחת. בכל סרט נאצי יכול היה להופיע, בלי שינוי, בתור היהודי המתור' עב. כדורי האקדה טובים מדי עבורו. אין הוא עיתונאי אחד של עיתון אחד, בעיר אחת. הוא העיתון' נות, כל כודה — חרף כמה מ' דים-הפורדת של מפי-שפתיים.

אין בסרט אף בן-אדם גורמלי אחד. הטובים והרעים הם קאריקטורות, מכ' שירים להשגת האפקט התעמולתי ה' מייועד.

כאשר הצופה וינא מאיזם-קודי נוע, הוא משוכנע שצריכים לירות בעיתונאים כמו בכלבים שונים, שחופשי-העיתונות אינו אלא מכ' שיר של זון, ושהמישטר הדמוקי' רטי כודו הוא אויב האדם.

שום סרט של גבלס לא הגיע להישג כזה. פשוט לא עמד לרשותו סופר כישרון ני כמו היינריך כל.

מיקרה מוצג סרט-הסתה זה בארץ בד בבד עם הצגת כל אנשי הנשיא, המעלה על נס את העיתונאי החופשי וה' מראה את החשיבות המכרעת של העיתון' נות במערכת החברה הדמוקרטית. אין אלה שני סרטים בלבד, אלה הם שני עולמות:

התודעה הדמוקרטית האמרי' קאת מול התודעה הטוטאליטרית הגרמנית, שעדיין לא התגברה על ההפרעות הנפשיות שהנידו את הנאצים.

מעדן חלב בטעם שוקולד, וניל, תוקה וקרמל

על כל גביע של דני מוטבע תאריך המציון את טריות המוצר.

אירופה, כמו בישראל, ילדים ונובוגרים אוהבים, לאכול את מעדן החלב דני

הטעם של דני עשה אותו בינלאומי

aroyo-barel

כדור הזהב של הפיס יכול להיות שלך

הסכום המיועד השבוע בפיס לסך כל הפרסים 3,844,000 ל"י

התור' 44

נופעל הפיס

תן טרמפ לחייל